

USNESENÍ

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Lenkou Pávkovou jako samosoudkyní v právní věci žalobce [redacted] sídlem [redacted] proti žalovanému [redacted] sídlem [redacted] o ochranu držby,

t a k t o :

I. Žaloba, aby žalovaný byl povinen zdržet se veškerých zásahů do držby práv užívání bazénu s příslušenstvím v budově č.p. [redacted] která je součástí pozemku st.p.č. [redacted] v k.ú. [redacted] na odběr peloidu z léčivého přírodního zdroje z ložiska Komárovské blato a na odběr služby spočívající v praní hotelového a zdravotnického prádla, která náleží žalobci na základě smluv uzavřených mezi žalobcem a žalovaným o pronájmu bazénu a jeho příslušenství ze dne 22. 2. 2012 ve znění pozdějších dodatků, o vzájemné spolupráci ze dne 22. 1. 2012 a o praní prádla ze dne 11. 2. 2012, se zamítá.

II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady tohoto řízení ve výši 600 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal vydání rozhodnutí, kterým by žalovanému byla uložena povinnost zdržet se veškerých zásahů do držby práv žalobce popsanych ve výroku tohoto usnesení. Uváděl, že tato práva mu svědčí na základě smluv uzavřených mezi účastníky řízení, jakožto právníky osobami, provozujícími lázeňskou činnost v obci [redacted] za účelem vzájemné finančně výhodné spolupráce a kooperace při poskytování lázeňské činnosti klientům obou smluvních stran, konkrétně na základě dohody o pronájmu bazénu ze dne 22. 2. 2012, smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 22. 1. 2012 a smlouvy o praní prádla ze dne 11. 2. 2012. Takto nastavená spolupráce mezi oběma subjekty dlouhodobě fungovala a byla oboustranně ekonomicky výhodná. K první destabilizaci tohoto systému došlo ze strany jednoho z jednatelů žalované [redacted] v říjnu 2016, kdy se pokusila zmařit účel podnájemní smlouvy, na základě které žalobce užívá prostory [redacted] Do práv, jejichž držba je předmětem tohoto řízení, bylo jednáním jmenované zasazeno dne 11. 11. 2016, kdy písemně zakázala zaměstnancům žalovaného poskytovat žalobci součinnost se shora uvedených smluv pod sankcemi spojenými s okamžitým ukončením pracovního poměru, a to přes výslovně vyjádřený nesouhlas s tímto postupem druhého jednatele žalovaného [redacted] Žalobce a jeho klienti jsou tak vystaveni situaci, kdy ze strany žalovaného není dodáván peloid nezbytný pro výkon léčebných procedur, není umožněno poskytování léčebných procedur v bazénu a je odpíráno praní prádla. Žalobce s ohledem na skutečnost, že se jedná o do budoucna proklamované odepření plnění, které má za cíl ho ekonomicky poškodit, to vše za situace, kdy při výkonu své podnikatelské činnosti je na plnění ze strany žalovaného přímo závislý a na odepření poskytování služeb není schopen adekvátně reagovat tak, aby nedošlo k poškození zájmů jeho klientů navrhuje, aby soud poskytl posesorní ochranu držbě jeho práv z výše uvedených smluv.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Dle jeho názoru obsahuje lživá a účelová tvrzení, žalobci nespovídá řádná, pravá ani poctivá držba jím tvrzených práv, když současně předmětné smlouvy nevytváří práva majetkové povahy, na něž lze aplikovat žalobu z rušené držby, žaloba je dále podána opožděně. Žalovaný poukázal na existenci vědomého střetu zájmů existujícího u osob za obě strany smlouvy uzavírajících, když za žalobce jednající jednatel a zároveň vlastník 50% obchodního podílu [redacted] je zároveň jednatelem a bývalým společníkem žalovaného, za žalovaného jednající [redacted] byla v době uzavírání smluv obchodní ředitelkou žalovaného a současně životní partnerkou [redacted]. Právě její evidentní střet zájmů při uzavírání pro žalovaného nevýhodných smluv byl důvodem pro ukončení pracovního poměru žalovaného se jmenovanou pro závažné porušování pracovní kázně, jehož platnost byla potvrzena v řízení vedeném Okresním soudem v Táboře pod sp.zn. 7 C 78/2012. Veškeré smlouvy uzavřené mezi účastníky uvedenými osobami včetně smluv zakládajících držbu práv, jejichž ochrany se žalobce nyní domáhá, jsou dle názoru žalovaného absolutně neplatné pro střet zájmů a zneužití práva. Ke smlouvě o praní prádla žalovaný uvedl, že z důvodu opakovaně žalobcem dodávaného zvýšeného množství prádla dne 18. 9. 2014 [redacted] smlouvu vypověděla, poukazovala na nevýhodnost smlouvy pro žalovaného a na střet zájmů, v němž byla uzavřena. I poté však docházelo k plnění ze strany žalovaného, a to na základě příkazu druhého jednatele [redacted]. Z důvodu opakovaného porušování smluvních podmínek žalobcem (zvýšené množství prádla) [redacted] od smlouvy odstoupila a na tomto setrvala i po zaslání odvolání účinků odstoupení [redacted] žalobci. Dále ze strany žalobce nebylo za poskytnuté služby řádně plněno, když v důsledku neplacení faktur bylo žalovaným zahájeno u Okresního soudu v Táboře pod sp.zn. 23 C 56/2014 řízení o zaplacení částky 35.031,60 Kč s příslušenstvím. Obdobný vývoj nastal u smlouvy o vzájemné spolupráci při zajišťování dodávky peloidu, kdy smlouva byla [redacted] vypovězena dne 2. 3. 2012, žalobcem byl však i poté peloid odebírán, a to v několikanásobně větším, než sjednaném množství, čímž došlo k porušení nejen smluvních ujednání, ale i veřejnoprávního rozhodnutí, kterým bylo žalobci využívání přírodního léčivého zdroje povoleno, když navíc dle tohoto rozhodnutí má žalobce nárok pouze na odběr surového, nezpracovaného peloidu. Z tohoto důvodu dne 4. 9. 2015 [redacted] oznámila žalobci, že dodávky budou zastaveny do doby, kdy bude vyrovnán stav odebraného množství peloidu na rok se stavem skutečně odebraným. Poté, co [redacted] zrušil účinky tohoto oznámení, žalovaný označil jeho jednání za neúčinné a dopisem ze dne 19. 2. 2016 oznámil žalobci, že smlouva bude ukončena uplynutím sjednané doby, tj. 1. 3. 2017. Dohodu o pronájmu bazénu ze dne 11. 2. 2012 žalovaný neeviduje ve své smluvní dokumentaci, jedná se dle jeho názoru o účelově vytvořený dokument, který neobsahuje pravý podpis [redacted] jednající za žalobce. Dle žalovaného byl bazén žalobci pronajímán na základě smlouvy o vzájemné spolupráci při zajišťování lázeňských služeb a klientů ze dne 11. 2. 2012 (nahrazené později smlouvou ze dne 28. 1. 2014), k níž byla sjednána dohoda o pronájmu bazénu ze dne 22. 2. 2012 obsahující pouze cenu za 1 hod. pronájmu. Dne 4. 9. 2015 bylo žalobci oznámeno ukončení této smlouvy uplynutím sjednané doby, tj. dnem 28. 1. 2019 (následné odvolání účinků tohoto oznámení [redacted] považuje žalovaný opět za neúčinné). V č.II. odst. 4 smlouvy je sjednáno oprávnění žalovaného odmítnout objednávky žalobkyně z kapacitních důvodů, čehož z důvodu neustálého vynucování vstupu klientů do bazénu ze strany žalobce žalovaný využil, neboť měl problém udržet vodu v bazénu odpovídající hygienickým standardům při extrémním počtu osob bazén využívajících. Závěrem žalovaný shrnul, že všechny uzavřené smlouvy jsou pro něho sjednány nevýhodně, jsou nevyvážené, uzavřené v rozporu se zákazem konkurence a nekalosoutěžním jednáním. Držba, jejíž ochrany se žalobce domáhá, nebyla nikdy pokojná, když žalovaný opakovaně činil jednání směřující k ukončení těchto smluv a je zřejmé, že spor ohledně práv žalobce probíhá již delší dobu.

Ze smlouvy o vzájemné spolupráci při zajišťování dodávky peloidu ze dne 22. 1. 2012 plyne, že žalovaný se zavázal žalobci poskytovat spolupráci při zajišťování dodávky peloidu k balneologickým účelům z přípravy žalovaného v množství 810 kg léčebné směsi měsíčně, a to po dobu 5 let s účinností od 1. 3. 2012. Z rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 17. 2. 2012 č.j. MZDR 3390/2012-7/OZD-ČIL-Vo plyne, že žalobci bylo povoleno využívat přírodní léčivý zdroj peloidu z ložiska Komárovské zlato v maximálním množství 9m³ za rok. Smlouvou o praní prádla ze dne 11. 2. 2012 se žalovaný zavázal provádět pro žalobce praní hotelového a zdravotnického prádla o hmotnosti max. 400 kg měsíčně za 14 Kč za 1 kg prádla, po dobu 5 let od účinnosti smlouvy, tj. od 1. 3. 2012. Ze smlouvy o pronájmu bazénu plyne, že žalovaný se zavázal žalobci poskytovat služby lázeňské péče pacientům žalobce za cenu s 15% slevou oproti ceníku žalobce, a to po dobu 5 let od účinnosti smlouvy, tj. od 1. 3. 2012. Poskytování lázeňských služeb bylo účastníky sjednáno i smlouvou o vzájemné spolupráci, při zajišťování lázeňských služeb a klientů ze dne 11. 2. 2012 (včetně dodatku č. 1), nahrazenou smlouvou ze dne 28. 1. 2014 (včetně dodatku č. 2). Cena za užívání bazénu pro rok 2012 je stanovena dohodou stran ze dne 22. 2. 2012. Všechny smlouvy (vyjma poslední z nich) byly za žalobce podepsány jednatelkou [redacted] a za žalovaného jednatelem [redacted]. Z daňových dokladů vyplývá výše žalovaným účtovaných částek žalobci za poskytování všech předmětných služeb za období od srpna 2016 do podání žaloby. Z příkazu jednatelky žalovaného [redacted] ze dne 11. 11. 2016 vyplývá, že k tomuto datu z důvodu ukončení veškerých smluv o vzájemné spolupráci mezi účastníky zakázala poskytování plnění z těchto smluv žalobci, ze zápisu žalobce ze dne 16. 11. 2016 je zřejmé odepření přijetí špinavého prádla žalovaným na základě nařízení vedení žalovaného. Z prohlášení klientů žalobce je zřejmé, že těmto byl v období 16. – 19. 11. 2016 odepřen ze strany žalovaného přístup k naplánovaným léčebným procedurám. Ze stavu zápisů v obchodním rejstříku vyplývá, že v období od 1. 2. 2012 do 9. 8. 2012 byla jednatelkou žalobce [redacted] jejím společníkem je od 1. 2. 2012 až dosud [redacted] společnost 100% vlastněná [redacted]. Pokud se jedná o žalovaného, jeho jednatelem jsou od 29. 5. 1992 [redacted]. Z výzvy žalovaného ze dne 27. 4. 2012 a z rozvázání pracovního poměru výpovědí danou zaměstnavatelem ze dne 25. 6. 2012 adresovanou žalovaným [redacted] vyplývá nesouhlas žalovaného jakožto zaměstnavatele jmenované s jejím působením ve funkci jednatelky žalobce, platnost výpovědi z pracovního poměru byla potvrzena pravomocným rozsudkem zdejšího soudu vydaným v řízení sp.zn. 7 C 78/2012. Ke smlouvě o praní prádla bylo zjištěno, že dne 18. 9. 2014 byla smlouva vypovězena jednatelkou žalovaného [redacted] z důvodu nevýhodnosti smlouvy pro žalovaného, střetu zájmů [redacted] při jejím uzavírání a pro opakované překračování sjednaného množství prádla ze strany žalobce. Z důvodu opakovaného závažného překračování množství prádla pak bylo dne 3. 9. 2015 [redacted] od smlouvy odstoupeno. Účinky odstoupení byly [redacted] odvolány dne 4. 9. 2015, dne 8. 9. 2015 oznámila [redacted] žalobci, že na odstoupení trvá a dne 19. 2. 2016 pak žalobci sdělila, že toto odvolání považuje za neúčinné. Smlouva o dodávkách peloidu byla vypovězena [redacted] dne 2. 3. 2012, dne 4. 9. 2015 pak oznámila, že žalovaný již nemá zájem o pokračování ve smlouvě z důvodu několikanásobného překračování odběrů peloidu ze strany žalobce a z téhož důvodu dojde k ukončení dodávek do doby, než bude vyrovnán stav povolený se stavem skutečně odebraným. Účinky oznámení byly [redacted] odvolány dne 4. 9. 2015, dne 8. 9. 2015 oznámila [redacted] žalobci, že na odstoupení trvá a dne 7. 9. 2015 a 19. 2. 2015 dále oznámila, že na ukončení dodávek trvá a že toto odvolání považuje za neúčinné. Z dopisu [redacted] žalobci ze dne 4. 9. 2015 vyplývá oznámení o ukončení smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 4. 9. 2015, které bylo potvrzeno sdělením jmenované ze dne 19. 2. 2016 (v reakci na odvolání účinků oznámení [redacted]). Z předběžných opatření vydaných Krajským soudem v Českých Budějovicích v řízení 13 Cm 1227/2015 dne 28. 6.

2016. 8. 9. 2015 a 17. 5. 2016 vyplývá rozsah omezení jednatelských oprávnění žalovaného

S ohledem na charakter řízení o provizorním uchování držby, kdy soud nezkoumá platnost uzavřených smluv, ale pouze okolnosti týkající se svémocného rušení držby ze strany žalovaného, soud neprovedl další stranami navržené důkazy.

Podle § 1003 zák.č. 89/2012 Sb. (dále jen „o.z.“) držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav. Podle § 1008 odst. 1 o.z. soud zamítne žalobu na ochranu držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé. Řízení o žalobě z rušené držby je v o.s.ř. zvlášť upraveno. Podle § 176 o.s.ř. se ustanovení § 177 až 180 použijí, je-li z žaloby zřejmé, že se žalobce domáhá ochrany rušené držby. Podle § 177 odst. 1 o.s.ř. domáhá-li se žalobce ochrany rušené držby, soud o žalobě rozhodne do 15 dnů od zahájení řízení. Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Jednání není třeba nařizovat. Podle § 178 o.s.ř. se soud v řízení omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení, přičemž podle § 180 odst. 1 o.s.ř. se ve věci samé rozhoduje usnesením.

Předpokladem úspěšnosti podané žaloby je zjištění rušení držby práva a skutečnosti, že se jedná o rušení svémocné. Oproti žalovanému je soud názoru, že žalobcem tvrzená práva mohou být předmětem držby ve smyslu § 988 o.z., neboť se jedná o práva připouštějící trvalý či opakovaný výkon a jsou za určitých podmínek převoditelná na jiné subjekty, žalobcem tedy může být nejen držitel vlastnického práva, ale i držitel práva obligacního. Relevantní není ani argumentace žalovaného ohledně kvality držby, když ochrany požívá i držba nepoctivá, neřádná a nepravá. Současně by však měla být ochrana poskytnuta pouze takové držbě, která před podáním žaloby po určitou dobu trvala a měla znak pokojnosti. V tomto řízení bylo prokázáno, že žalobce práva uvedená ve výroku tohoto rozhodnutí vykonává na základě smluv, které byly za obě smluvní strany uzavřeny osobami svázanými majetkově či právně i s druhou smluvní stranou. Z rozhodnutí vydaných Krajským soudem v Českých Budějovicích v řízení 13 Cm 1227/2015 vyplývá spor mezi [redacted] o jednatelství v žalované společnosti, kdy jejich oprávnění jednat jsou vzájemně omezena vydanými předběžnými opatřeními, obchodní vedení společnosti je tímto stavem zjevně paralyzováno, s důsledky i v projednávané věci, kdy oba jednatele zaujímají k uzavřeným smlouvám a jejich pokračování zcela protichůdná stanoviska. Stav, který nastal po uzavření předmětných smluv a který trvá až do současné doby, kdy plnění žalobci byla dosud poskytována de facto na příkaz jednoho z jednatelů [redacted] jednajícího v evidentním střetu zájmů, proti vůli druhé jednatelky [redacted] která opakovaně deklarovala vůli žalovaného z pro něj dle jejího názoru nevýhodných smluv vyvázat, nelze dle názoru soudu považovat v žádném případě za dosud trvající pokojnou držbu práva, která je podmínkou úspěšnosti žaloby. Dlouhodobé úsilí žalované ukončit předmětné smluvní vztahy vázne na jednání jejího jednatele [redacted] který je současně majetkově provázán se žalobcem. Tento stav není po právu, když neumožňuje žalovanému se z pro něj zatěžujících smluv vyvázat či alespoň dosáhnout výhodnějších smluvních podmínek, a to v důsledku jednání vlastního jednatele a jako takový by neměl požívat právní ochrany (§ 6, § 8 o.z.). Hodnocení jednání žalovaného (či jakéhokoliv jiného subjektu práva) směřujícího k ukončení smluvního vztahu jakožto svévolného rušení držby práva by pak bylo dle názoru soudu v rozporu se zásadou smluvní svobody. Z uvedených důvodů tedy nebylo žalobě vyhověno.

Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. byla zcela úspěšnému žalovanému přiznána náhrada nákladů tohoto řízení, které tvoří režijní paušál za podání odvolání do předběžného opatření ve výši 300 Kč a podání vyjádření k žalobě rovněž ve výši 300 Kč (§ 2 odst. 1, odst. 3 vyhl.č. 254/2015 Sb.), tj. celkem 600 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho stejnopisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, prostřednictvím podepsaného soudu.

Nesplní-li povinné dobrovolně, co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná domáhat jeho výkonu v rámci exekučního řízení.

V Táboře dne 30. listopadu 2016

Za správnost vyhotovení:
Bc. Šárka Marková

JUDr. Lenka Pávková v. r.
předsedkyně senátu

U S N E S E N Í

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Ožvalda a soudců Mgr. Pavla Příbyla a Víta Jakšiče v právní věci žalobkyně [redacted] se sídlem [redacted] proti žalované [redacted] se sídlem [redacted] o ochranu rušené držby, o odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 22.11.2016 č.j. 16 C 270/2016-109 a o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 30.11.2016 č.j. 16 C 270/2016-180

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně ze dne 22.11.2016 se v odstavci I. ve výroku o nařízení předběžného opatření **m ě n í** tak, že návrh na nařízení předběžného opatření, jímž by žalovaná byla povinna zdržet se veškerých zásahů do držby práva užívání bazénu s příslušenstvím v budově čp. [redacted] dle Smlouvy o pronájmu bazénu z 11.2.2012, odběru peloidu z léčivého přírodního zdroje dle Smlouvy o vzájemné spolupráci z 22.1.2012 a odběru služby praní hotelového a zdravotnického prádla dle Smlouvy o praní prádla z 11.2.2012, se zamítá.
- II. Usnesení soudu I. stupně ze dne 30.11.2016 se **p o t v r z u j e**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d ě n í :

Prvním z citovaných rozhodnutí soud I. stupně nařídil předběžné opatření, jímž žalované uložil povinnost od doručení usnesení zdržet se veškerých zásahů do držby práva užívání bazénu s příslušenstvím v budově čp. [redacted] odběru peloidu z léčivého přírodního zdroje a odběru služby praní hotelového a zdravotnického prádla. Zjistil, že tato práva žalobkyni náleží dle smluv o pronájmu bazénu z 11.2.2012, o vzájemné spolupráci při zajišťování dodávky peloidu z 22.1.2012 a o praní prádla z 11.2.2012. Daňovými doklady o účtování plateb žalovanou za poskytování těchto služeb žalobkyni v období srpen – listopad 2016 je osvědčeno kontinuální poskytování těchto služeb žalovanou. Její vůle ukončit veškeré dodávky k datu 11.11.2016 je pak zřejmá ze zápisu o nepřijetí prádla ze 16.11.2016, z příkazu jednatelky žalované [redacted] z 11.11.2016 a z písemných prohlášení klientů žalobkyně, kterým byl odepřen přístup k procedurám v bazénu ve dnech 16.11. – 19.11.2016. Žalobkyně tedy dle soudu I. stupně odvozuje držbu svých práv od uvedených smluv,

keré nelze odklídít jednostranným příkazem jednoho z jednateřů žalované společnosti, navíc za situace, kdy jednateřé nejsou ve shodě. Jde přitom o stav (s důsledky projevujícími se nejen v ekonomické rovině pro obě strany, ale i v rovině morální ve vztahu ke klientům žalobkyně), který sama žalobkyně není schopna žádným způsobem ovlivnit a lze s ní souhlasit, že situaci je nutno urychleně řešit. Uvedeným příkazem jednateřky [redacted] i stížnostmi klientů je prokázána nezbytnost zatímní úpravy poměrů mezi účastníky. Soud přistoupil k řešení způsobem, který reflektuje dosud nastolený a dlouhodobě fungující stav a který zabrání vzniku dalších škod. Proto bylo návrhu na nařzení předběžného opatření dle § 102 odst. 1 ve spojení s § 75c odst. 1 o.s.ř. vyhověno, i když sleduje stejný cíl jako podaná žaloba.

Proti tomuto usnesení podala včas odvolání žalovaná, která žádala jeho změnu tak, aby návrh na předběžné opatření byl v plném rozsahu zamítnut. Ve značně rozsáhlém odůvodnění tohoto odvolání žalovaná nejdříve poukazuje na časové souvislosti návrhu, který byl doručen soudu 15.11.2016, přesto se v něm uvádí údaje s datem 16.11.2016, jistota byla také zaplacená již 11.11.2016, tedy ještě před tvrzeným porušením držby. Dále žalovaná namítá, že není osvědčena jakákoli hrozící újma žalobkyni a žaloba byla podána opožděně z hlediska § 1008 o.z. Uložení povinnosti zdržet se zásahu do držby práva užívání bazénu je v rozporu se samotnou smlouvou z 28.1.2014, na základě které se nájem bazénu realizuje a která umožňuje odmítnutí objednávky bazénu z kapacitních a provozních důvodů. Pokud jde o smlouvu o odběru prádla k vyprání, žalobkyni nemohla hrozit žádná újma, neboť k tomuto využívá i jiné subjekty, přičemž újma hrozí žalované, která je nadále nucena přijímat prádlo od žalobkyně ve větším množství a více znečištěné než je dohodnuto. Rovněž u smlouvy na odběr peloidu žalobkyně dlouhodobě překračuje limity množství dohodnutého ve smlouvě. Konečně pak žalovaná namítá nedostatek aktivní legitimace na straně žalobkyně, protože předmětem návrhu nejsou práva majetkové povahy, na která lze aplikovat žalobu z rušené držby. Ust. § 998 o.z. sice zdánlivě umožňuje držet i jiná práva, než jsou práva týkající se nějaké věci, ale k ochraně takových práv nelze uplatnit žalobu z rušené držby. V této souvislosti se žalovaná dovolává usnesení Ústavního soudu ČR z 2.8.2016 sp.zn. II. ÚS 1123/16-1 a usnesení Městského soudu v Praze z 28.1.2016 č.j. 53 Co 401/2015-52. Žalovaná veškeré smlouvy uzavřené mezi účastníky, včetně těch, které mají zakládat držbu žalobkyně, pokládá za neplatné z důvodů rozvedených v odvolání, neboť žalobkyně při jejich uzavírání jednala vědomě nepoctivě a v evidentním střetu zájmů. V další části odvolání pak podrobně rozvádí další okolnosti týkající se jednotlivých smluv.

Druhým z citovaných rozhodnutí soud I. stupně zamítl žalobu na ochranu rušené držby, aby se žalovaná zdržela veškerých zásahů do držby práva užívání bazénu, odběru peloidu a odběru praní prádla. Vycházel z § 1003 a § 1008 odst. 1 o.z. a z § 176 a násl. o.s.ř. Na základě toho dovozuje, že předpokladem úspěšnosti žaloby je pouze zjištění rušení držby práva a prokázání toho, že se jedná o rušení svémocné. Oproti žalované má za to, že žalobkyni tvrzená práva mohou být předmětem držby ve smyslu § 988 o.z., neboť se jedná o práva připouštějící trvalý či opakovaný výkon a jsou za určitých podmínek převoditelná na jiné subjekty. Ochrana rušené držby může tedy uplatnit nejenom držitel vlastnického práva, ale i držitel práva obligačního. Relevantní není ani argumentace ohledně kvality držby, když ochrany požívá i držba nepoctivá, neřádná a nepravá. Současně by však měla být ochrana poskytnuta pouze takové držbě, která před podáním žaloby po určitou dobu trvala a má znak pokojnosti. V tomto řízení bylo prokázáno, že žalobkyně práva uvedená ve výroku rozhodnutí vykonává na základě smluv, které byly za obě smluvní strany

uzavřeny osobami svázanými majetkově či právně. Z listin vyplývá spor mezi [redacted] a [redacted] o jednatelství žalované společnosti, kdy jejich oprávnění jednat jsou vzájemně omezena vydanými předběžnými opatřeními a obchodní vedení společnosti je tímto stavem zjevně paralyzováno, přičemž oba jednatele zaujímají k uzavřeným smlouvám a jejich pokračování zcela protichůdná stanoviska. Současný stav, kdy plnění byla žalobkyni dosud poskytována de facto na příkaz jednatele [redacted] jednajícího v evidentním střetu zájmů, proti vůli druhé jednatelky [redacted] která opakovaně deklarovala vůli žalovaného vyvázat ho z dle ní nevýhodných smluv, nelze v žádném případě považovat za dosud trvající pokojnou držbu práva, která je podmínkou úspěšnosti žaloby. Dlouhodobé úsilí žalované ukončit předmětné smluvní vztahy vážne na jednání jejího jednatele [redacted] který je současně majetkově provázán se žalobcem. Hodnocení jednání žalované směřující k ukončení smluvního vztahu jako svévolného rušení držby práva by proto dle názoru soudu bylo v rozporu se zásadou smluvní svobody. Z těchto důvodů nebylo žalobě vyhověno. Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. bylo uloženo žalobkyni nahradit žalované náklady řízení ve výši 600,- Kč.

Toto rozhodnutí napadá včasným odvoláním žalobkyně, která žádá jeho zrušení a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu projednání. Nesouhlasí s posouzením trvání a pokojnosti držby. Zdůrazňuje, že předmětné smlouvy byly uzavřeny již v roce 2012 a držba práv dle nich trvala až do samého okamžiku rušeného úkonu dne 11.11.2016. Jednalo se tedy o držbu pokojnou, nerušenou, realizovanou s vědomím a minimálně konkludentním souhlasem obou jednatelů žalované. O tom ostatně svědčí i kontinuální fakturace za plnění poskytovaná dle předmětných smluv. Krajský soud v usnesení 15 Co 602/2016 v obdobném sporu mezi týmiž účastníky ohledně podnájemní smlouvy na nemovitosti dospěl k závěru, že veškerá argumentace ohledně neplatnosti smlouvy je v tomto řízení bezpředmětná a držba ze strany žalobkyně je prokázána. Jelikož předmětné smlouvy byly uzavřeny za stejných podmínek jako podnájemní smlouva na nemovitosti, soud I. stupně se svým rozhodnutím odchyluje od judikatury vyšší instance v prakticky totožné věci. Je sice zjevné, že mezi jednatele žalované existují názorové rozpory, nejde však o skutečnost, která by byla pro žalobkyni relevantní. Soud by se měl zaměřit pouze na otázku držby práva a jejího rušení, nikoliv na zkoumání vnitřních poměrů žalované. Závěr soudu I. stupně o tom, že současný stav neumožňuje žalované vyvázat se ze smluv jí zatěžujících, je pro věc zcela irelevantní, nemá oporu ve zjištěných skutečnostech a rušený akt příkazem jednatele [redacted] je zcela zjevným a svévolným zásahem do práv žalobkyně. Navíc bez ohledu na to, zda smlouvy trvají či nikoliv, sama [redacted] dle sdělení z 19.2.2016 ohledně položení resp. z 4.9.2015 ohledně bazénu uváděla, že smlouva bude trvat do 1.3.2017 resp. do 28.1.2019.

Odvolací soud se nejdříve zabýval procesními předpoklady potřebnými k tomu, aby bylo možné obě odvolání věcně projednat. I odvolacímu soudu je známo jak z jeho dosavadní rozhodovací činnosti, tak z obsahu spisu, že žalovaná společnost má 2 jednatele [redacted] a [redacted] kteří nevystupují jednotně. Dle platných údajů zapsaných v obchodním rejstříku na žalovanou společnost je každý z jednatelů oprávněn vykonávat činnost za společnost samostatně, na druhé straně každý z nich je na základě předběžných opatření omezen tím, že u vymezených úkonů musí mít souhlas druhého jednatele, případně společníků, jak konstatuje již soud I. stupně. Odvolání za žalovanou podává pouze [redacted] z obsahu spisu nevyplývá, že by s tímto procesním úkonem druhý jednatel souhlasil. Zde je však významné ještě to, že [redacted] je majetkově angažován i na druhé straně sporu. Prostřednictvím jím vlastněné společnosti [redacted] je totiž

padesátiprocentním vlastníkem žalobkyně. Je tedy zřejmé, že obchodní zájmy [redacted] se v daném případě střetávají, neboť existují nejenom ve vztahu k žalované, u níž je jednatelem (a správcem padesátiprocentního podílu), ale i u žalobkyně, kde je uvedenou formou z poloviny společníkem. Jde o typickou situaci (a přitom stejnou jako ve věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp.zn. 15 C 224/2016), kdy u [redacted] jako fyzické osobě jednajícím za žalovanou existuje i protichůdný obchodní zájem z titulu společníka žalobkyně, takže v tomto konkrétním sporu je vyloučeno jeho jednání za žalovanou ve smyslu § 21 odst. 4 o.s.ř. S ohledem na to není nutno v této věci přistoupit k ustanovení opatrovníka žalované postupem dle § 29 odst. 2 o.s.ř. (jak stanovil krajský soud např. ve svém usnesení z 31.8.2016 č.j. 15 Co 368/2016-304 ve věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp.zn. 7 C 35/2015), ale je namístě pokládat jednání [redacted] za žalovanou v tomto řízení za platné jednání příslušného statutárního orgánu tohoto účastníka (jako ve věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp.zn. 23 C 56/2014, nebo zmíněné 15 C 224/2016, viz usnesení krajského soudu sp.zn. 15 Co 602/2016, 15 Co 603/2016).

S ohledem na to mohl odvolací soud přistoupit k přezkoumání obou napadených rozhodnutí na základě odvolání podaných žalovanou resp. žalobkyní. První z napadených usnesení nabylo ve výroku o soudním poplatku samostatně právní moci v souladu s § 206 odst. 2 o.s.ř. K projednání věci nebylo nutno nařizovat jednání s ohledem na § 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř. Odvolací soud pak dospívá k následujícím závěrům.

Ohledně předběžného opatření je namístě zamítnutí návrhu ze stejného důvodu, pro který tak odvolací soud učinil již zmíněným usnesením č.j. 15 Co 602/2016-162, 15 Co 603/2016-162 (ve věci Okresního soudu v Táboře 15 C 224/2016). Rozhodnutí o žalobě z rušené držby dle § 176 a násl. o.s.ř. sice není specifickým předběžným opatřením, má však jednak věcně provizorní podstatu, protože soud zkoumá ve smyslu § 178 o.s.ř. pouze poslední držbu a její svémocné rušení, má jednak procesně zkrácenou formu, neboť je o ní nutno rozhodnout ve velice krátké době a bez jednání. Tyto právní úvahy jsou nepřímo potvrzeny i výkladem hmotně-právní úpravy. Jak uvádí odborná literatura (viz např. Občanský zákoník III. Věcná práva, 1. vydání 2013, C.H.Beck, str. 114 a násl., Občanský soudní řád, 1. vydání 2013, C.H.Beck, str. 614 a násl.), představuje úprava v § 1003 a násl. pouze provizorní právo na „uchování“ držby, které soud poskytuje usnesením vydaným ve zvláštním řízení dle § 176 a násl. o.s.ř. Skutečně definitivní ochrana držby nastane až v rámci řízení dle § 1040 a násl. o.z., o němž bude soud rozhodovat rozsudkem vydaným v běžném nalézacím řízení dle části III. o.s.ř. a který teprve tvoří překážku věci rozhodnuté, neboť teprve v tomto řízení budou předmětem dokazování veškeré skutečnosti týkající se oprávněnosti držby a protiprávnosti jejího rušení, bez omezení plynoucích z § 178 o.s.ř. Vzhledem k tomu je odvolací soud přesvědčen, že je pojmově vyloučeno nařídit předběžné opatření v rámci řízení na ochranu rušené držby vedeného dle § 176 o.s.ř. Jestliže o této žalobě se rozhoduje v takto specifickém řízení, které má (obdobně jako řízení o předběžném opatření) zkrácený průběh a provizorní charakter, je vyloučeno uvažovat o potřebě zatímní úpravy poměrů účastníků u tohoto druhu žaloby. Ostatně i zde nemělo žádný věcný význam nařízení předběžného opatření na několik málo dní. Už proto odvolací soud dle § 220 odst. 1 o.s.ř. mohl přistoupit ke změně usnesení soudu I. stupně z 22.11.2016 tak, že návrh na nařízení předběžného opatření se v celém rozsahu zamítá. Pro tento závěr však dále svědčí i věcný důvod, k němuž odvolací soud dospěl při posuzování samotné žaloby na ochranu rušené držby.

Ochrana rušené držby je novým hmotně-právním institutem, který byl do právního řádu zakomponován s přijetím nového občanského zákoníku. Z hlediska základních principů jde o úpravu, která byla v minulosti zakotvena v obecném zákoníku občanském platného do r. 1950. S ohledem na to je zde zatím minimum soudní judikatury a odborná literatura zpravidla odkazuje především na historické komentáře k o.z.o. Také proto je při výkladu příslušných ustanovení o ochraně rušené držby, za použití všech základních principů pro interpretaci právní normy (gramatického, teleologického, historického), postupovat důsledně, důkladně a logicky.

Žalobce, který tvrdí svémocné rušení své držby ve smyslu § 1003 o.z., musí být v každém případě držitelem práva, ať už vlastnického či jiného. Vycházejíc zejména z výše citované odborné literatury, pokládá se za něho nejen „držitel vlastnického práva k hmotné věci (což je nejčastější případ), ale může jít i o detentora věci, je-li současně držitelem práva, ať už závazkového (nájemce, pachtýř apod.), nebo věcného (oprávněný ze služebnosti)“. S okresním soudem lze tak souhlasit, že aktivně legitimován k žalobě na ochranu rušené držby může být také držitel obligačního práva, ovšem z uvedeného textu vyplývá i další zásadní skutečnost, a sice že musí být držitelem práva ke konkrétní věci (protože se mluví o detentorovi věci a protože nájemce, pachtýř či oprávněný ze služebnosti, nemluvě o vlastníkovi, je držitelem práva zase vždy ke konkrétní movité či nemovité věci). Je sice pravdou, že zmíněný komentář k § 1003 o.z. s odkazem na § 988 o.z. uvádí, že ochrana držby je poskytována všem právům, která mohou být předmětem držby, přičemž dle § 988 o.z. mohou být předmětem držby i práva obligační, která mají trvalejší nebo opakovaný charakter. Příkladmo se však ani v této souvislosti neuvádí v odborné literatuře případ takových závazkových vztahů, jejichž plnění není spojeno s konkrétní věcí (protože např. výše uvedený komentář občanského zákoníku, str. 75, hovoří zase o nájmu, pachtu, případně nároku na různé renty či důchody). A jestliže soud analyzuje příklady, které se dle zmíněného komentáře, tentokrát u § 1003 o.z., uvádějí pro možnost žaloby na ochranu rušené držby, vesměs jde zase pouze a jedině o situace, jež jsou spojené s konkrétní věcí (takže např. zákaz pokojného užívání cesty držiteli takového práva přes sousední pozemek, nevydání klíčů držiteli od bytu, odepření přístupu k drženému pozemku, uzavření vodovodu majitelem domu, zatarasení cesty poraženými stromy, stavba na cizím pozemku, nátěr cizí zdi atd.). Výklad institutu rušené držby dle § 1003 o.z. v tom smyslu, že tato držba se musí týkat práva majetkové povahy, které držbu umožňuje, jako je právo vlastnické, právo stavby či právo služebnosti, byl přijat i v jednom z mála judikатурních rozhodnutí již dle nového občanského zákoníku, a to Městským soudem v Praze (usnesení tohoto soudu z 28.1.2016 č.j. 53 Co 401/2015-52, ve věci Obvodního soudu pro Prahu 5 sp.zn. 34 C 369/2014, když ani Ústavní soud neshledal v postupu Městského soudu v Praze výklad nepřijatelný z ústavněprávního hlediska, viz jeho usnesení z 2.8.2016 č.j. II. ÚS 1123/16-1). Tento právní názor je dále podpořen i z hlediska dalších obsahových souvislostí předmětného ustanovení a navazující hmotně-právní úpravy. Bylo již v tomto rozhodnutí, stejně jako v usnesení krajského soudu 15 Co 602/2016, 15 Co 603/2016, rozebráno, že právo na ochranu rušené držby má provizorní charakter, když soud o něm rozhoduje ve zvláštním, přitom zkráceném řízení, v němž se navíc věcně omezuje jen na zjištění existence držby a jejího svémocného rušení. Je tomu tak proto, že definitivní ochranu držby řeší soudy na základě příslušné žaloby rozsudkem vydaným v nalézacím řízení dle části III. o.s.ř., který teprve tvoří spolehlivou překážku věci rozhodnuté. A předmětem takového řízení je definitivní ochrana držby dle § 1040 a násl. o.z. Tato ochrana se však týká právě a pouze práva majetkové povahy, protože z díkce § 1040 odst. 1 o.z. je zcela jednoznačné, že lze žalovat pouze a jedině na vydání věci, nikoliv na vydání práva. A jestliže se závazkový vztah obsahově týká práva na poskytnutí určitého výrobku

(třeba náhradních dílů na stroje, potravin pro výrobu jídla) nebo služby (např. provedení masáže, poskytnutí ubytování), byť by se tak dělo opakovaně, lze se ochrany takového smluvního práva domáhat třeba žalobou na plnění, v žádném případě však žalobou na ochranu držby dle § 1040 o.z. Pokud se přitom držitel práva nemůže domáhat takové definitivní ochrany, bylo by přirozeně naprosto nelogické, že by mu mohla být poskytována provizorní ochrana dle § 1003 o.z.

Žalobkyně se zde domáhá ochrany držby práva užívání bazénu, odběru peloidu a odběru služby praní prádla. Poslední právo, jak vyplývá už z jeho označení samotnou žalobkyní, ale také ze Smlouvy o praní prádla uzavřenou 10.2.2012 a 11.2.2012, představuje poskytování služby ze strany žalované spočívající v pravidelném praní hotelového a zdravotnického prádla žalované. Smlouva o vzájemné spolupráci z 22.1.2012 poskytuje žalobkyni službu, neboť dle vymezení předmětu smlouvy dle článku II. se žalovaná zavazuje dodávat žalobkyni zpracovaný peloid (což lze označit za léčebný produkt) k aplikaci příslušných procedur v provozovně žalobkyně. Pokud pak jde o užívání bazénu, dovolává se žalobkyně tohoto práva nikoliv dle Smlouvy o vzájemné spolupráci z 11.2.2012 resp. z 28.1.2014 (dle kterých se podle žalované užívání bazénu pro žalobkyni uskutečňovalo), ale na základě „Dohody o pronájmu bazénu z 22.2.2012“ (údaj v žalobě), přičemž k žalobě je přiložena Smlouva o pronájmu bazénu, datovaná ovšem 10.2.2012 a 11.2.2012 (s ohledem na to pokládá odvolací soud datum uzavření této smlouvy uvedené v žalobě za zřejmou nesprávnost). Proto je z hlediska předmětu řízení posuzována právě poslední zmiňovaná smlouva a jejím předmětem není pronájem bazénu jako věci, ale zase poskytování služby ze strany žalované žalobkyni, neboť dle článku II. bodu 1. této smlouvy se žalovaná zavazuje poskytovat službu lázeňské péče pacientům žalobkyně na základě její objednávky, z čehož vyplývá, že bazén jako takový není předmětem plnění, pouze místem plnění.

Na základě těchto právních a skutkových závěrů je možné uzavřít, že žalobkyně se domáhá ochrany držby práva dle § 1003 o.z. vesměs ohledně závazkového práva, který má charakter služby. Takovému právu však nelze poskytnout provizorní ochranu dle tohoto ustanovení, když ani v jednom případě nejde o právo, které by mohlo být předmětem definitivní ochrany držby dle § 1040 o.z. Již to je důvod, pro který žalobě v žádné části není možné vyhovět (a nebylo by tak možné vyhovět ani návrhu na předběžné opatření požadující totéž). Z těchto důvodů odvolací soud jednak změnil dle § 220 odst. 1 o.s.ř. usnesení soudu I. stupně o nařízení předběžného opatření tak, že se tento návrh v celém rozsahu zamítá. Jednak podle § 219 o.s.ř. přistoupil k potvrzení následného usnesení soudu I. stupně o zamítnutí žaloby na ochranu rušené držby (včetně výroku o nákladech řízení), byť z jiného důvodu, než tak učinil soud I. stupně. Dalšími spornými skutečnostmi mezi účastníky se již odvolací soud nepokládá za nutné zabývat.

Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. bylo o nákladech odvolacího řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť úspěšné žalované v této fázi řízení žádné náklady nevznikly (režijní paušál za odvolání do prvního z napadených rozhodnutí přiznává již soud I. stupně).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Táboře dne 19.01.2017

Za správnost vyhotovení:
Eva Chomátová

JUDr. Robert Ožvald v.r.
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27.01.2017. Připojení doložky provedla Pavla Červená dne 07.03.2017.

